

Bohunka

Je to příběh o děvčátku, které si nevybralo, kdy, kam a komu se narodit, ale které celý život toužilo po lásce a celý život ji postrádala. Narodila se v roce 1941, v době, kdy všude byla válka a nebyli na světě ještě ani naši rodiče..

Budu tomuhle děvčátku říkat Bohunka.

Bohunka se narodila- mamince- jak jinak. Ale ani ona, ani nikdo jiný její maminku neznal. Jako miminko ji položila ke vratům jednoho domu, v té době patřil bohatší rodině (bohatší v té době znamenalo, že neumírali hlady) zřejmě s myšlenkou, že si holčičku nechají. Byla asi příliš mladá a možná, že se bála i rodičů, s miminem bez otce přijít domů. Nemůžete to posuzovat dnešním pohledem - připomínám znovu, že se psal rok 1941 a babička říkala, že to byla společenská morálka zcela jiná, než jak ji známe z dneška.

Také nesmím zapomenout, že se tenhle příběh začal mimo naší republiku - v Maďarsku. Bohunku si ale ti lidé nenechali a dali ji do "obecního sirotčince", který obyčejně zpravovali jeptišky. Ale protože byla válka, všude se bombardovalo došlo bohužel i na sirotčinec. Bohunka se nějakým zázrakem dostala na Slovensko, kde se jí ujali sedláci a jak rostla, používali ji už jako malé dítě k těžké práci. Prý, aby si odsloužila peníze, které je stála. Žila v nějaké kómůrce, nic moc se nenajedla a o nějaké lásce a citech neměla ani ponětí. Do školy chodila jen někdy a to když na statku a na poli bylo méně práce. Když byla větší dostala se, zase jako pracovní síla "do jiné rodiny, kde se mluvilo více Maďarsky, trochu slovensky a míchala se i čeština. Pochopitelně neuměla Bohunka pořádně žádnou řeč a nikdo se o to ani nestaral. Nikdo ji nenaučil, co je správné, jak se chovat, co se může a nemůže. Nikdy neměla nic pořádně svého a byla jen

přivandrovalým parchantem, jak se takovým dětem říkalo.

Když jí bylo asi 11 let, vypadalo to, že se na ni usmálo štěstí. Dostala se do rodiny celkem hodných lidí, ale jen na krátko. I tahle "

maminka po roce zemřela a Bohunka se dostala do dětského domova. A pak to začalo. Vždycky si ji někdo vzal, ale zase do domova vrátil.

Nikdo se o její výchovu pořádně nestaral a tak asi nebyla v rodinách oblíbeným dítětem. Sama si vzpomíná, že se vždycky s každým prala o jídlo, šaty a nebo nějakou hračku, kterou měly ostatní děti a ona nikdy žádnou neměla. Nic nebylo její, o všechno se musela s ostatními dětmi dělit, všechno byl jen půjčené a společné. Pochopitelně si k ničemu nevytvořila žádný vztah a asi si ani neuměla ničeho vážit.

Nakonec dorostla v děcáku do 18 let a musela ho opustit a začít si žít svůj život. Poprvé v životě jí nikdo neporoučel, mohla si dělat co chce a tak se často dopouštěla mnoha chyb.

Na učení moc nedbala a proto si mohla najít práci jenom ve fabrice. Seznámila se tam se svým celoživotním partnerem a hned se vdala, aby měla kde být. Měla chladné manželství, neuměla se s celoživotní absencí citu a lásky vypořádat a její manžel byl spíše velitel než milující přítel.

Ten nedostatek citu, taktu a norem chování se přenesl i na její děti. Uměli s manželem děti materiálně zabezpečit, vlastně je i vedli k neskromnosti a rozmazlenosti, ale lásku a cit děti postrádaly. V té době už se znala s mojí babičkou, která jej dodnes její jedinou upřímnou přítelkyní a která ji postupně učila řádně žít. Bohunka se skoro stala členem rodiny. Dodnes ji my děti říkáme teto.

Dnes má Bohunka už vnoučata, ale o pravé rodině se nedá mluvit. Ani její děti se nevěnovaly učení, dcera dokonce na čas podlehla drogám syn si už také pobyl ve vězení. Ani některými vnoučaty se nemůže chlubit.

Dnes je to už paní v letech a s babičkou si moc rozumí. Vždyť to byla babička, která ji otevřela oči a ukázala, jak se dá žít. Bohunka je hodná paní, ale pořád trpí nedostatkem vzdělání, taktu a nejvíc lásky, kterou viděla celé roky v babiččině rodině. Je ji líto, že sama nic takového nezažila a dnes se s ní nestýkají ani vlastní děti. Ona sice tvrdí, že ji to nevadí, ale když je sama z babičkou, často pláče. Je to škoda, že lásku a cit nemohou prožívat všichni lidé a zrovna ta se nedá ničím nahradit ani koupit.